

Günlerden Sıradanlık Kafka

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 28 Temmuz 2022

Bir rengin olduğunu düşünmüyorum çünkü sen komplimanlar yağdırdığım yüreğinin bu güne değin sönmemiş ferisin de: hem sözcüklerin hem yalnızlığın.

Günlerden sıradanlık Kafka...

Sıradan olmayı nedense beceremedim ve sıra dışı ne varsa edindim için ilginç sıra dışılığım ayırık otu olarak zuhur etti yaşadığım hayatta.

Tünediğim şu boş sayfa misal: miadı dolmuş ne varsa çağırıyor beni uzaktan ve ben onları ertelesen bile yaşarken rüyalarımından çıkıp gitmeyi bilmiyorlar.

Uyku ve uyanıklık arasında bir yerde saf tutuyorum her gece yatağıma yattığımda ve neresinden baksan o bir saati kovamıyorum pencereden.

Karanlığa iltifatlar yağdırmıyorum da artık ama içimin aydınlığı o bir saat boyunca tüm benliğimi ihya ediyor ve kâbusları da imha; gördüğüm rüyalar ise Araf'ta salındığının devasa kanıtı.

Çocuk kalmayı ben istememiş olsam da diğer yandan insanlar beni zaman zaman başka gözle tararken sadece yok olmak istiyorum.

Kökenime sadık kökümle de ayakta dururken muhatap olduğum kim var kim yok beni bana yakın kılıyor bir o kadar uzak.

Hasat zamanı günün artık geceye denk düşmüyor ve güneşin batmasını beklemiyorum artık yazmak için ama güneşin batmasını bekliyorum erkenden uyumak adına.

Uyumsuzluğum da ayrı mevzu ve ben artık sana öykünmeyi tehir ettim, sevgili Kafka ve anladım ki; edebiyat uğruna kendimi heba etmemin bana hiçbir faydası olmamış en azından düşüncelerimin nazarında büyüyen filizleri saymazsam çok yıprandığımı da yeni yeni fark ettim.

Kalemimle olan izdivacım on seneyi bulmuşken bazen sonsuza kadar uzak kalmak istiyorum kalemden ama bir gün bile yetiyor bu özlemi geri çağırarak adına.

Sağlığımı tehlikeye atıp edebiyatın piri olmak filan da istemiyorum artık.

Bir hayalim daha dün de kaldı, sevgili Kafka ama yine de kesin konuşmak istemiyorum. Çalakalem yaşadığım şu son on yılıma bakıyorum da.

Elbet yendiğim çok şey de oldu manevi anlamda bir o kadar yorulduğum da.

Ya da anlatmaktan mı vazgeçtim? Sanırım kendimi sonunda çözmüş olmamdır bu yazma hevesimin sonlanması.

Düşlerimin kovuğunda kalan gerçekler.

Ve insanlar ve gerçek yüzleri...

Benimse bir ömür sadece bir yüzüm oldu ve işte artık yüz vermiyorum hayatın manivelasına.

Bir kıyım sa süregelen ve ben fazlasıyla da kıyama durmuşken bir ömür.

Bazen öylesine acıyor ki içim ne zamanki biri gelip de Yaratan ile ilişkisinin muazzam bir noktada olduğunu söylesin iyi de ben zaten inancım ve Allah sevgimle ve Allah korkumla gelmedim mi bu günlere elbet işim gücüm de rast gitti bir ömür yaşadığım onca sıkıntıya rağmen ve bu gün olup bitenler.

Sorgulandığım kadar da sömürüldüm bir ömür.

Somut deliller yok ama bu güne kadar başka şeyleri hayata geçirmiş olmam gerekirken sahip olduğum ne var ki kuru sevgimden başka?

Lakin bu sevgi de fazlasıyla boyut atladı ve ben kendimi sorgularken sevginin ve insanların da farklı farklı versiyonları olduğuna şahit oldum benimse tek şahidim Yaratan.

Sözcükler ve süregelen hayat.

Bir imleç ise yanıp sönen.

Ve işte yüreğimin verdiği sinyal bense sirenler bağırırken bas bas, sinmedim de bir köşeye gerçi çoğu zamanımı inzivada geçirdim ama bu da dünya nimetleri dünya işleriyle olan ilişkiyi kesmemin sonrasında olup bitendir.

En başta yüklü miktarda maaş alırken sırf içimdeki sesi dinleyip çalışma hayatıma nokta koymam ve bilgi uğruna gelişim uğruna kendimi nerede ise heba ettiğim de doğrudur elbet derken edebiyata yazar açısından katıldığım.

Yazmak ve okumak.

Bazen bir arada bazen ikisi birbirinden çok uzak.

Okumayı çok sevdiğim kadar hızlı da okuyabilirken uzun bir zaman tek satır bile okumak içimden gelmemişken yazarak girdiğim çok başka bir dünya ve ben neler ummuştum en başta?

Ve şimdi, neden tutuldu nutkum?

Bir bilinmez değil bilakis binlerce gerekçe sıralayabilirim yazmaktan neden soğuduğuma dair yine de bu halime rağmen düzenli olarak iyi kötü bir şeyler yazabilmekteyim.

İçimi istila eden duygular.

Beni köşeye sıkıştıran dünya ve dış ses.

Ve susmak iken bana tembih edilen ve ben her halükarda suskunluğumu korurken.

Koruduğum değerler de cabası bir o kadar zarar görmemek adına içime kapandığım ama zararından bir yerinden de dönemeyip bu sefer ben iken kendime en büyük zararı veren.

Farkındalık kazanmak ayrı mevzu ve çağımızda bir şeyleri koruyor olmak hayli çaba ve fedakârlık gerektiriyor.

İçimde sönen o coşku öyle ki son zamanlarda yaşama sevincimi dahi yitirdiğim.

Olan bir şeyler var ve de olduran ama daha olmamış çok şey de var ve işte ben bekliyorum:

Ne zamanki; O, "ol" derse olacağını da biliyorum ama neyin hayata geçeceğini de kestiremiyorum tam olarak ve işte günbegün daha da büyüyen inancım ve iman gücüm.

O, "ol" dedi mi...

Şimdilik payıma düşeni fazlasıyla yapıyorum da.

Ama yazarak ifa ettiğim pek çok şey olduğu gibi çok şeyin de üstesinden gelmişken bu yolun nereye gittiğini ben de şimdiden hayli merak ediyorum elbette umudun ışığı aralıksız yanarken...